

دربارهٔ مبداء و معاد و حشر و نشر

حضرت بهاء الله

اصلی فارسی



من آثار حضرت بهاء الله - مائده آسمانی، جلد 8 صفحه 13

مطلب دوازدهم - دربارهٔ مبداء و

معاد و حشر و نشر

در لوح سید یوسف اصفهانی از قلم مبارک نازل قوله تعالی: " و اما آنچه سؤال نمودی از مبداء و معاد و حشر و نشر و صراط و جنت و نار کلهما حق لا ریب فیها و موقن بصیر در کل حین جمیع این مراتب و مقامات را بچشم باطن و ظاهر مشاهده مینماید چه که هیچ آئی از امری محروم نه و از فضلی ممنوع نخواهد بود و اگر بسموات فضل الهی طیران نمائی در هر آئی امورات محدثه در کل اوان را چه از قبل و چه از بعد مشاهده نمائی و در هر شیء کل ما یظهر و یحدث فیکل شیء مشاهده کنی چه که فضلش مخصوص بشیء دون شیء نبوده و نخواهد بود و لکن مقصود الهی از حشر و نشر و جنت و نار و امثال این اذکار که در الواح الهیه مذکور است مخصوص است بحین ظهور مثلاً ملاحظه فرما که در حین ظهور لسان الله بکلمه تکلم میفرماید و از این کلمه مخرجه عن فیه جنت و نار و حشر و نشر و صراط و کل ما سئلت و ما لا سئلت ظاهر و هویدا میگردد و هر نفسیکه بکلمه بلی موفق شد از صراط گذشت و بجات رضا فائز و همچنین محشور شد در زمره مقربین و مصطفین و عند الله از اهل جنت و علین و اثبات مذکور و هر نفسی که از کلمه الله معرض شد در نار و از اهل نفی و سجنین و در ظل مشرکین محشور اینست ظهورات این مقامات که در حین ظهور بکلمه ظاهر میشود و لکن نفسیکه موفق شده اند برضی الله و امره بعد از خروج ارواح از اجساد باجراعمال در دار اخری فائز خواهند شد چه آنچه در این دنیا مشهود است استعداد زیاده بر این موجود نه اگر چه کل عوالم الهی طائف حول این عالم بوده و خواهد بود و لکن در هر عالمی از برای هر نفسی امری مقدر و مقرر و همچو تصور مکن



ORIGINAL

که آنچه در کتاب الله ذکر شده لغو بوده فتعالی عن ذلک قسم بآفتاب افق معانی که از برای عباد جنت‌های لا عدل لها بوده و خواهد بود و لکن در حیات اولی مقصود از جنت رضای او و دخول در امر او بوده بعد از ارتقاء مؤمنین از این دنیا بجنات لا عدل لها وارد و به نعمتهای لا تحصی متنعم و آن جنان ثمرات افعالیست که در دنیا بآن عامل شده آیا ملاحظه نمی نمائید که یکی از عباد که خدمت نفسی نماید و زحمتی از برای او تحمل کند اجر و مزد خود را اخذ مینماید چگونه میشود کریم علی الاطلاق امر فرماید عباد را باو امر خود و بعد عباد خود را از بدایع رحمت خود محروم فرماید

باری جنت و نار در حیات ظاهره اقبال و اعراض بوده و خواهد بود و بعد از صعود روح بجنات لا عدل لها و همچنین بنار لا شبه لها که ثمر اعمال مقبل و معرض است خواهد رسید و لکن نفسی جز حق ادراک آن مقامات ننموده و نخواهد نمود و از برای مؤمن مقاماتی خالق شده فوق آنچه استماع شده از بدایع نعمتهای الهی که در جنتهای عز صمدانی مقدر گشته و همچنین از برای معرضین فوق آنچه مسموع شده از عذابهای دائمه غیر فانیه

.... ای عبد من ای یوسف بشنو نعمات الهی را و الیوم را قیاس بیومی مکن و کلمات ابداع احلی را قیاس بکلماتی منما بعین خود در امورات ظاهره نظر کن و باحدی در عرفان نیر اعظم متمسک مشو و الیوم بر کل احبای الهی لازم است که آتی در تبلیغ امر تکاهل ننمایند و در کل حال بمواعظ حسنه و کلمات لینه ناس را بشریعه عز احدیه دعوت نمایند چه اگر نفسی الیوم سبب هدایت نفسی شود اجر شهید فی سبیل الله در نامه عمل او از قلم امر ثبت خواهد شد اینست فضل پروردگار تو درباره عباد مبلغین ان اعمال بما امرت و لا تکن من الصابین "